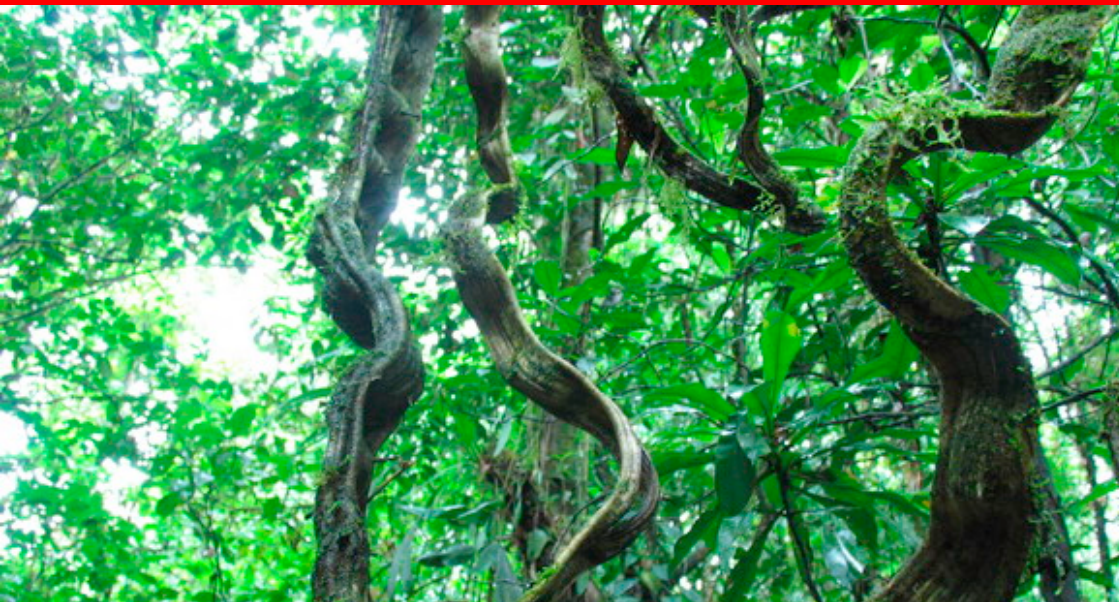

Tapio Meri

Kimalaiskolibri

Kimalaiskolibri

Romaani lintumiehen etsinnästä, vaimonsa tapaamisesta ja heidän yhteisistä hetkistä Meksikossa ja Suomessa

Tapio Meri

Kimalaiskolibri

© 2021 Tapio Meri

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4563-2

Täällä taitaa olla kaikki lentomatkustajat Meksikosta juuri nyt, kun pyrin löytämään vapaan tiskin vaihtaakseni Kuuban lähtöämme Benito Juárezin lentokentällä México Cityssä. Ja vielä joudun tekemään sen varomattomien – ehkä osittain ylpeilevien – sanojeni takia aiemmin. Olin Suomessa puolihuolimattomasti kertonut arkkitehti Silja Mäelle menostani Meksikoon vanhan tyttöystäväni ja hänen perheensä luokse ja jatkan sieltä Kuubaan, jossa voisin ehkä tavata muiden lintujen lisäksi maailman pienimmän linnun kimalaiskolibrin.

Viattomaksi vitsiksi - näin ajattelin -, olin puhelimessa muutama kuukausi aiemmin Siljalle sanonut miksi ei hän lähtisi mukaan. Parin tunnin päästä hän soitti ja kertoi, että tapaamme Benito Juárezilla kahdestoista marraskuuta. Nyt olin saanut viestin, että hänen lentonsa on myöhässä, joten emme ennäittäisi jatkaa hänen tulopäivänään Kuubaan.

Väentungos tuntui seisovan paikallaan ja pysähdyin ajattelemaan, miten tämä kaikki on mahdollista. Kiitoksia voisi lähettää monille niin eläville kuin kuolleille. Äidiltä sain kolmentoista vuotiaana lintukirjan, joka antoi lähtölaukauksen tähän hetkeen asti kestäneessä innossa tarkkailla lintuja. Isäni puolestaan oli ilkkurisesti pannut salaa reppuuni Parnasso-kirjalli-

suuslehden, kun olin jätse pyöräillyt Säpin majakkasaareen lintuja katselemaan. Lehdessä oli Federico García Lorcan suomennettu runo ohjannut minut sittemmin opiskelemaan espanjaa. Kansalaisopiston espanjanopettajalle Meksikosta tullut, minua puolet nuoremman kanssa, uskalsin alkaa puhua espanjaa. Hänen luotaan olin juuri nyt täällä. Kun nyt kertasin elämäni, niin takanani oli 67 vuotta, kaksi rikkoutunutta avioliittoa, auttavaa espanjaa kymmenkunta vuotta ja omasta mielestäni kohtalaista tietoa kotimaan linnuista yli viideltäkymmeneltä vuodelta.

Olin ajautunut tungoksessa opastekilpien avustamana ison toimistotilaan, jossa lipunvaihdot tehtiin. Tiskin takana toisella puolella salia oli kymmenen virkailijaa valmiina hoitamaan matkustajien asioita. Heidän kasvojensa piirteet olivat kovin erilaisia verrattuna pohjoismaalaisiin ja totesin kaikkien olevan naisia. Ihon väri oli kaikilla tummempi, mutta sävy tuon kahden toista hengen kasvoilla vaihteli hyvinkin mustasta väriin, jonka Suomessakin saa ulkotöissä kesän työskentelevä ihminen. Totesin myös ja uskoin vainuavani jo paikaltani heidän olevan hyviä asiakkaita kosmetiikkaa myyvissä liikkeissä.

Sisään tullessa käteen annettiin vuoronumero, Sain numeron satayksitoista, jonka virkailijat sitten ajallaan englanniksi kulluttaisivat. Olin jo moneen kertaan katsastanut virkailijoiden ulkonäköä. Minulle he kaikki olivat kuin nukketehtaan tuotteita täsmällisesti samalla tavalla meikattuja, univormut lentoyhtiön väreissä, tummat hiukset kuitenkin eri tavalla kammattuina.

Olin ollut monta vuotta yksikseni ja kaippu naisen seuraan kasvoi antamalla monta ylimääräistä sydänlyöntiä heitä tarkkaillessani. Olin heidän osittaisesta yhdennäköisyydestä huolimatta mielessäni nähnyt kenen luokse haluaisin mennä. Nyt myös kuulin sen, joka vahvisti valintaani. Suosikkini tuli tiskin takaa hetkeksi esiin joutuen ottamaan muutaman askeleen parketilla. Askeleen pituus oli kuin mitoitettu säärien ja hameen helman pituuden kanssa. Tuo korkokenkien ääni tuntui tunkeutuvan vereeni, virkailijan moitteeton ryhti ja reipas esiintyminen pistivät minut nielaisemaan, olin täysin lumoutunut. Etsin pikkurepus-tani passia ja lentolippua, kun kuulin numeroni kuulutettavan: "satayksitoista".

Nostin katsettani ja juuri valitsemani virkailijan kohdalla vilkkui vihreä valo! "Toiveeni toteutui" hihkaisin puoliääneen ja lähes juoksujalkaa riensin tiskille. Virkailijan univormun vasemmalla puolella oli lentoyhtiön väreihin painettu lupa kulkea lentoasemalla, mutta tärkeintä minulle oli hänen nimensä, Mira. "Mikä osuva nimi" sanoi joku sisälläni. Tiesin sen olevan käskymuoto espanjaksi verbistä "mirar" katsoa. Tein työtä käskettyä ja tuijotin ensi sekunnit Miran takin alla olevaa valkoista puseroa, joka kohoili ja laski hänen hengityksensä tahdissa. Katsoin tyrmistyneenä läheltä Miran pehmeän ruskeaa ihoa; tämän silmät hehkuivat kuin Meksikon tulivuoret. Kasvoilla oli kokeneen virkailijan ystävällinen hymy ja huulien punaisten kaarien välistä heijastui pehmeä valo hänen hampaistaan.

Annoin passini ja ennen kuin ehdin sanoa edes buenos días, Mira kysyi englanniksi kuin vähän yllättyneenä: ”Suomesta, Skandinaviasta?” Katsoin hämmästyneenä ja vastasin muutamalla sanalla espanjaksi, minkä jälkeen jatkoimme Miran äidinkiellää. Mira kokeneena ja kohteliaana lentokenttävirkaailijana ihmetteli ja kehui kielitaitoani. Yritin olla vitsikäs ja kerroin melkein kaikkien puhuvan espanjaa Suomessa. Lipunvaihdon yhteydessä selostin hänelle, että ystäväni kone on myöhässä ja siksi minun pitää saada molempien liput uudellen kirjoitettavaksi, Minulla oli mukana kaikki Siljan dokumenttitiedot, jotta asia kuulemma järjestyisi. Hän voisi vaihtaa liput sähköisesti samaan lentoon minun kanssani. Puhuimme myös muutaman sanan Skandinavian lämpötilasta ja eläimistä. Vannoin, ettei Mira voisi nähdä jääkarhua Helsingin kaduilla eikä vapaana koko Suomessaakaan. Mira tiesi mielestäni yllättävän paljon Skandinaviasta ja niinpä hän yllätti minut täysin sanomalla suunnittelevansa matkaa tulevana talvena Norjaan. Hän jatkoi:

- Minun suuri haaveeni on nähdä luonnossa revontulet, ovatko ne todellisia, voisiko se olla mahdollista? Televisiossa oli ollut ohjelma, joka oli vaikuttanut hänen ajatukseensa mahdolliselle Norjan matkalle.

Mira katsoi kelloaan:

- Olen pahoillani, mutta minun pitää aivan kohta mennä. Tässä lentolippusi ja passisi, kuitenkin haluan kysyä, oletko sinä nähnyt revontulia vai onko niitä ollenkaan sinun maassasi?

Halusin ymmärtää, että minulle heitettiin täky vai halusinko lumoutuneena, että Mira ehkä todella tarkoitti sitä, mitä kysyi. Puhkesin ylistämään Suomen revontulia:

- Pääasiassa talvella monena päivänä, kun pilviverho ei ole peittämässä taivaan jumalien ilotulitusta, koko horisontti muuttuu aaltoilevaksi mereksi, jossa aallon harjat harjalta toiselle kuohuvat eri värisinä joskus yhtenäisenä tulimerenä. Äkkiä joku horisontin taikureista voi sammuttaa valot ja pian ne voivat kohota taivaan kannelle kaikin maailman värein ja vielä niitäkin sekoittaen.

Vedin keuhkot uudelleen täyteen ilmaa ja jatkoin ääni väristen kielon pelosta:

- Hei, saanko tarjoutua toimimaan oppaana ja selvittämään lomasi mukaisesti paikat missä haluaisit käydä?

Tuoksuva helmihammas mietti hetken ja kysyi:

- Onko Suomessa siis todella yhtä komeat taivaan tulet kuin Norjassa?

- Valitettavasti ei ole, meillä on huomattavasti komeammat!

Mira mittaili minua katseellaan. Kuluva hetki oli pitempi kuin iäisyys, kun odotin hänen vastaustaan. Olinko edennyt liian nopeasti? Mutta Miralla on työnsä ja minulla lentoni, vastaa jo, ja huomasin sanoneensa itsekseen - vastaa jo rakkaani -! Mira kohensi asentoaan hieman ja katsoi nyt minua suoraan silmiin.

Minulla kulki selässäni kylmäjalkaisten eläinten karavaani. Hänen silmiensä tummuus ja niissä oleva tulivuoren laavan antama kultainen valo tuntuivat kirkastuneen, kun hän lakonisesti totesi

- Miksipä en voisi Suomeenkin tulla, sehän on tunnetusti turvallinen ja jos minulla vielä on opas paikalla, niin hyvä on.

Verisuonistoni oli räjähtää ja ehkä myös kasvoni muuttuivat jännityksen loputtua Miran sanoista. Hän otti pöydältä paperin, kirjoitti siihen sähköpostiosoitteensa ja antoi sen minulle. Tein samoin ja muistin vielä, että repussani oli Kuubaan tarkoitettuja esitteitä ja karttoja Suomesta. Ojensin pari niistä Miralle, piirsin yhteen karttaan suuren ympyrän Porin kohdalle sanomalla

- Hei Mira, tässä on kartta sinulle, jotta varmasti osaat tulla oikeaan paikkaan. Tapaamme varmaan sitten ensi keväällä. Mukavaa loppuvuotta ja jo nyt hyvää joulua sinulle!”

Sain vastalahjaksi kauniin hymyn ja hyvän matkan toivotukset. Katsoin vielä kerran taakseni ja oudon kirkkaasti ajattelin tavanneeni juuri kolmannen ja samalla viimeisen vaimoni. Horjuin naama hymyssä pois salista lentolippu ja passi repussa. Vatsanpohjassa tuntui oudolta.

Mira nousi paikaltaan ja kiirehti muiden virkailijoiden harmiksi toimistohuoneen veskiin. Hän huomasi ihmettelevänsä, mitä oli luvannut. Toisaalta hän oli pettynyt tekemäänsä. Saman tyyppiset miehet ovat kaikkien työkavereiden ongelma. Kuinka

monta kutsua hänkin on saanut ja antanut saman sähköposti-osoitteen, joka johtaa hänen Hotmail-osoitteeseen, jota hän ei käytä muuten kuin nauraakseen joskus miesten lupauksia, viestejä ja kuvia. Sinne tuo äsken antamani osoite johtaa.

Tässä kävijässä oli jotakin muutakin erilaista kuin siniset silmät. Hän tuntui selvästi luotettavammalta kuin monet, jotka jäävät roikkumaan tiskille ja lupaavat viiden tähden hotellihuoneen ja meno-paluuliput, minne tahansa maailman kolkkaan ylöspitoineen. Hän muisti kyllä miehen – oliko sen nimi Tapio Matti – palaavan Suomeen tämän kentän kautta. Jospa silloin onnistuisin hänen näkemään, niin voisin vielä korjata tilanteen ja kuulla lisää Suomesta ja sen tarjoamista revontulista

antamalla oikean osoitteen, hän totesi itsekseen sipaistessaan samalla hieman parfyymiä kaulaansa. Mikähän se hänen matkaseuransa mahtaa olla?

Lento Meksikoon oli vielä nousukiidossa De Gaullen kentältä, kun kone heilahti oudolla tavalla ja koneen happinaamarijärjestelmä laukesi. Matkustajien silmien eteen putosi henkilökohtainen naamari, mikä oli kiinnitetty toisesta päästä koneen happijärjestelmässä. Paniikki matkustajien keskuudessa vaihteli kirkuvista ja pelosta jäykistyneistä turisteista viileän asiallisesti toimivaan henkilökuntaan. Rauhallinen ääni kehotti ottamaan mallia, miten menetellä. Samalla jo kaksi lentoemäntää oli esittämässä koneen käytävällä happilaitteen käyttöä. Lentoemäntä kehotti vielä matkustajia hengittämään rauhallisesti ja pitämään turvavyöt kiinni.

Mukana koneessa oleva arkkitehti Silja Mäki pelkäsi. Hän vanhoi mielessään, ettei enää ikinä lennä, jos tältä reissulta hengissä selviää. Hän yritti hengittää rauhallisesti ja pysyä ikään kuin ei mitään ihmeellistä olisi tapahtunut. Pysyvä työpaikka pienessä merenrantakaupungissa oli pitänyt hänet sidottuna pöytänsä viereen. Juuri siksi lentokone oli kulkuvälineenä jäänyt hänelle melko vieraaksi. Tässä istun, enkä muuta voi, hän ajatteli tuntien itkun olevan tulossa.

Silja kuuli lentokapteenin nopean englanninkielisen kuulutuksen, mutta ei ollut varma sen sisällöstä. Tiedotuksen jälkeen

kone alkoi kaartaa loivasti vasemmalle, ja Silja katsoi pelästyneenä ympärilleen ovatko muut matkustajat peloissaan kuten hän. Ilokseen hän totesi joidenkin matkustajien jo irrottautuneen happilaitteesta ja hän teki samoin. Ilmaa tuntui olevan helppo hengittää ilman laitettakin.

Viereisellä penkkirivillä oli kolme matkustajaa, jotka kiivaasti keskustelivat tapahtuneesta ilmeisesti espanjaksi. Silja oli ymmärtänyt vain sanan Pariisi, mutta hänen oma kielitaitonsa oli jäänyt vähäiseksi. Koulun pakollisen englannin opiskelun jälkeen hän ei paljoakaan ollut tarvinnut vieraita kieliä työssään. Toimistotyöt keskittyivät paljon oman kaupungin kaavoitukseen ja harrastukset taas suuntautuivat enemmän valokuvaukseen. Hän rohkaisi kuitenkin itsensä ja kysyi penkkirivin päässä olevalta juron näköiseltä miesköriläältä, mitä kuulutus tarkoitti. Epävarmana Silja sai sanottua vain Meksiko? ja pudisti samalla päätään.

Mies puhkesi papattamaan hurjalla vauhdilla ilmeisen ärtyneenä lennon paluusta. Hänen kätensä piirsivät ilmaan kuviota, jotka eivät auttaneet Siljaa ollenkaan. Samalla Silja huomasi penkin selkämyksessä olevan esitelehtisen, jonka hän värisevin käsin otti esiin. Esitteessä olevasta kartasta hän osoitti Atlantin takana olevaa Meksikoa ja ojensi kartan miehelle. Tämä ymmärsi nyt, mitä Silja oli yrittänyt kysyä. Mies tempaisi karttaesitteen ja piirsi sormellaan siihen ison ympyrän. Sen jälkeen hän löi voimakkaasti sormellaan karttaa Ranskaa kohden

ja huudahti: - No Meksiko, si Paris! Silja ymmärsi pelon lamaan-
nuttamana: kone kääntyi takaisin Pariisiin.

Mihin hän oli oikein lähtenyt? Pääseekö tämä kone ehjänä Pariisiin? Se oli voimakkain pelko hänen mielessään, kun miehen peukalo painoi Pariisin piiloon. Jos lasku on turvallinen ja kyseessä on vain jokin tekninen uhka, niin mitä sitten? Häntä odotetaan Meksikossa juuri tällä lennolla tulevaksi, miten saan tiedon Meksikoon? Olen tulossa, mutta myöhässä. Koska mahdollinen uusi lentoyritys tapahtuu? Onko minua odottavalla henkilöllä puhelin, johon voisin saada yhteyden nyt tapahtuvan välilaskuna aikana.

Silja yritti olla ajattelematta matkan mahdollisia muita ongelmia ja omaa pelkoaan. Kone olisi kohta aloittamassa laskua. Silja päätti ennättää vessaan ennen kuin merkkivalo muuttuisi punaiseksi. Hän nappasi pienen käsilaukun mukaansa ja kiirehti ensimmäisenä sisälle. Silmäys peiliin. Ovatko nuo silmät tuolla peilissä todellakin minun? Siniset meret, kuten hänen työtoverinsa niitä kutsuivat, olivat hiertyneet punaisiksi ja valuttaneet vähän ripsiväriä hänen poskilleen. Nopea kasvojen pyyhkäisy ja huokaisu samalla kun hän alkoi toimittaa asiaansa. Hän istahti alas ja jäi vielä hetkeksi istumaan.

Varmaan muillakin on kiire tänne, Silja sanoi itselleen. Hän otti esiin laukustaan pikkuhoususuojan ja nousi aavistuksen kyykkyasentoon sovittaakseen sen hyvin. Samassa vessan ovi tempaistiin auki ja oviaukossa seisoi sama mies, joka oli kartan häneltä

ottanut. Siljan käsi oli vielä pikkuhousujen sisällä, kun hän vais-
tomaisesti kirkaisi koko koneen läpi menevän huudon tuntien
häpeää ja pelkoa. Samalla hän tempoi kiireisesti vielä pikkareita
ylös. Mies mutisi jotakin hämmästyneenä ja samalla vähän hu-
vittuneena tuijotti Siljan pukeutumisyritystä. Hän astui vastaha-
koisesti sivuun, ja Silja juoksi hamettaan vielä korjaillen kasvot
tulipunaisena paikalleen.

Siljasta tuntui, että kaikki muut matkustajat olivat kiinnostu-
neita juuri nyt hänestä. Mitä oli oikein tapahtunut? Hänen kir-
kaisunsa oli jähmettänyt kanssamatkustajat, se näkyi osittain
vielä heidän kasvoissaan ja koko heidän olemuksessaan.

Lentoemäntä kiirehti paikalle huolestuneena ja yritti selvittää
kirkaisun syytä. Silja ei häpeältään osannut sanoa mitään,
mutta ymmärsi, mitä lentoemäntä yritti kysyä. Niinpä hän hei-
lautti kättään kevyesti yrittäen kertoa näin, että kaikki on hyvin.
Samalla hetkellä mies, joka oli nähnyt kaiken - siltä ainakin Sil-
jasta tuntui - istuutui paikalleen. Lentoemäntä kysyi espanjaksi
tältä jotakin, ja mies selitti kovalla äänellä, mitä oli tapahtunut
ja mitä hän oli nähnyt.

Kaikki lähipenkkirivien espanjaa taitavat saivat tarkan selon-
teon tapahtumasta. Miehen seurassa olevat jatkoivat juttelua
lisää ja päästivät välillä naurunpurskahduksia, joissa oli latino-
lainen sävel. Siljan mielestä tuo sävel muutti samalla heidän

naurusna rasvaisemmaksi. Hän tunsu, miten häpeä tuntui valuvan tuskallisen hitaasti pois hänestä, kun monet veskin käyttäjät mennessään katsoivat häntä hymyn vire tai sääli kasvoillaan.

Vielä ennen kuulutusta paluusta takaisin Pariisiin, lentoemäntä ohi kävellessään laski hänen pikkupöydälleen jonkinlaisen opaslehtisen lentokoneesta. Sen sisältö kertoi, miten koneessa tulee käyttäytyä. Lehtisen kääntöpuolella oli erikseen turvaohjeet, miten toimia mahdollisessa hätätilanteessa sekä jonkinlainen piirros koneen sisätiloista. Silja välttääkseen katsoimasta ohikulkijoita aukaisi esitteen ja ymmärsi, miksi veski-reissu sai häpeällisen lopun.

Vaikka hän ei tekstistä paljoakaan ymmärtänyt, niin seikkaperäinen piirros kertoi veskin oven olevan haitarimallinen ja se oli lukittavissa sisäpuolelta pienellä vivulla. Tällöin samaan aikaan syttyy oven käytävän puolella punainen valo kertomaan veskin olevan varattu. Sama viesti kertoo kaikille matkustajille tilanteen, koska tieto myös välittyy matkustamon näyttötauluille. Hän ei yksinkertaisesti ollut ymmärtänyt lukita ovea.

Lentoemäntä kuulutti koneen laskeutuvan kymmenen minuutin kuluttua, ja jo aiemmin oli merkkivalo määrännyt kiinnittämään turvavyöt. Siljan suurin häpeä oli jo poistumassa ennen kuin koneen pyörät koskettivat De Gaullen kentän betonipintaa.

Koneen yllättävä paluun takia sen täytyi pysähtyä kauemmas tuubista. Tuskastuneet matkustajat nousivat kenttäbusseihin,

Suomalainen 67-vuotias lintuharrastaja ihastuu 32-vuotiaaseen meksikolaiseen lentokenttävirikailijaan Miraan mennessään ystävänsä Siljan kanssa katsomaan Kuuban linnustoa sekä Meksikon ja Guatemalan mayakulttuurin jälkiä. Linnustoa tärkeämmäksi tulee tavata Mira ennen paluulentoa kuukauden kuluttua Suomeen. Mira lähtee Suomeen ja vuosien yhteydenpidon ja tapaamisten jälkeen he muuttavat Suomeen. Onnelliset hetket päättyvät kuitenkin. Koskettava autofiktiivinen rakkausromaani päättömästä rakastumisesta musertavaan suruun.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi